

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Η «αιμοδοσία» από την Ελλάδα έσωσε το ελληνικό στοιχείο

Την περασμένη Παρασκευή ανέφερα πως ο αριθμός των Ελλήνων σε ολόκληρη την Αυστραλία το 1947 ήταν μόνο 12.292 όλοι κι' όλοι, αποκομμένοι από την μάνα Ελλάδα, λόγω τής κατοχής, τού εμφυλίου πολέμου και -φυσικά- τής τεράστιας απόστασης και τού πολυήμερου ταξιδιού με πλοίο για ένα ταξίδι στην πατρίδα.

Το αγγλοσαξονικό κωνευτήρι είχε ήδη αρχίσει την αφομοίωση των ελλήνων προπολεμικών μεταναστών, όπου ούτε με την Ορθοδοξία είχαν επαφή χωρίς εκκλησίες στις κωμοπόλεις και χωριά. Μόνο στις μεγάλες πόλεις υπήρχαν εκκλησίες μας που έκτισαν και συντηρούσαν οι ιστορικές Κοινότητες πριν καν το Οικουμενικό Πατριαρχείο στείλει ιερείς του και Επισκόπους.

Το 1957 που έφτασα στους Αντίποδες, στο Αντελάιντ υπήρχε μόνο η Κοινοτική εκκλησία των Ταξιαρχών, όπου εφημέριοι ήταν δύο νεαροί και δημοφιλείς ιερείς, ο αιδ. πατέρας Μιλτιάδης Χρυσουγής που με πάντρεψε ένα χρόνο αργότερα και ο σύγαμβρός του Κυριάκος Ψάλλιος, που δεν είναι πια μαζί μας.

Η αποσπίρτηση τής Κοινότητας Αντελάιντ, το 1959, αναστάτωσε την παροικία μας και προκάλεσε τεράστια προβλήματα μέσα στις ελληνικές οικογένειες. Ακόμη και ανάμεσα στους ερωτευμένους, που θα έπρεπε να διαλέξουν ανάμεσα σε μια χαρακτηρισμένη σαν σχισματική εκκλησία με κίνδυνο να μην αναγνωρίζεται επίσημα ο γάμος τους, ή σε κανονική εκκλησία τής Αρχιεπισκοπής.

Η αποχώρηση των δύο ιερέων, Χρυσουγής και Ψάλλιου, από την Κοινοτική εκκλησία ήταν άμεση, παρόλο που δεν υπήρχε άλλη Ορθόδοξη εκκλησία για να λειτουργήσουν. Αναγκάστηκαν, λοιπόν, να λειτουργούν σε αλλόδοξες για να εκκλησιάζονται οι πιστοί που τους ακολούθησαν, αλλά με την γενναιοδωρία των πιστών πολύ γρήγορα συγκεντρώθηκαν τα αναγκαία χρήματα για να αποκτήσει δύο εκκλησίες η Αρχιεπισκοπή.

Στο μεταξύ, οι νεομετανάστες που δεν ήταν ικανοποιημένοι με τον μισθό και τις υπερωρίες, έβλεπαν τις ευκαιρίες για πλουτισμό που έπρεπε να εκμεταλλευτούν. Αλλωστε, αυτό ήταν η ουσία τού «καλύτερου Αύριου» για το οποίο μετανάστευσαν στον «πισινό τής γης», όπως είχε χαρακτηρίσει την Αυστραλία ο πρώην πρωθυπουργός Πολ Κίτινγκ.

Εγώ και ο πατέρας μου είμασταν τυχεροί, όπως έχω αναφέρει, όχι μόνο για τον

Ο μεγαλοεπιχειρηματίας στο Σίδνεϊ, κ. Νίκος Πολίτης, με περιουσία 879 εκατομμύρια δολάρια βρίσκεται στην 62η θέση της κατάταξης για τους πλουσιότερους Αυστραλούς.

Ενώ οι Ελλαδίτες νεομετανάστες δεν γνώριζαν βέβαια αγγλικά, δεν είχαν πείρα με επιχειρήσεις και δεν γνώριζαν ούτε μια τέχνη για να την εκμεταλλευτούν εμπορικά, αλλά είχαν στα γονιδιά τους το εμπορικό δαιμόνιο. Και τόλμησαν.

καλό μισθό και συνθήκες εργασίας στον Advertiser, αλλά και την πολύτιμη βοήθεια τής εταιρείας για να κτίσουμε πολύ γρήγορα τα πρώτα μας σπίτια.

Ενώ οι Ελλαδίτες νεομετανάστες δεν γνώριζαν βέβαια αγγλικά, δεν είχαν πείρα με επιχειρήσεις και δεν γνώριζαν ούτε μια τέχνη για να την εκμεταλλευτούν εμπορικά, αλλά είχαν στα γονιδιά τους το εμπορικό δαιμόνιο. Και τόλμησαν.

Βλέποντας συγγενείς φίλους μας ν' αγοράζουν μαγαζιά και να πλουτίζουν με γρήγορους ρυθμούς, χωρίς τα υποτιθέμενα απαραίτητα προσόντα, σκέφτηκα πως και εγώ με τα αγγλικά μου και την πείρα από τις οικογενειακές επιχειρήσεις στην Αίγυπτο θα μπορούσα να αυξήσω το εισόδημά μου.

Πήγα, λοιπόν, σε γνωστό ελληνικό μεσιτικό γραφείο για επιχειρήσεις για ν' αγοράσω μαγαζί. Ο μεσίτης μου έκανε προτάσεις για μαγαζιά με κέρδη πολύ μεγαλύτερα από τον μισθό μου και άρχισα να τον ρωτώ λεπτομέρειες για την λειτουργία τους. Αφού με άκουσε για περισσότερη από μια ώρα μού λέει:

«Γιώργο, τα μαγαζιά δεν είναι για εσένα, κάτσε στον Advertiser όπου ξέρεις τη

δουλειά και είσαι μια χαρά με τον καλό μισθό σου!».

Ενοχλημένος, τον ρώτησα «δηλαδή οι συμπατριώτες μας που αγοράζουν μαγαζιά ξέρουν περισσότερα από επιχειρήσεις;». «Δεν ξέρουν τίποτα από επιχειρήσεις, φίλε μου, αλλά είναι διατεθειμένοι να βουτήξουν στα βαθιά νερά για να μάθουν κολύμπι!»

Αυτή είναι, με λίγα λόγια, η ιστορία των ελλήνων επιχειρηματιών που με το εμπορικό δαιμόνιο, την σκληρή δουλειά επτά ημέρες και νύχτες και με γυναίκες ακατάβλητες δίπλα τους, έγραψαν με χρυσά γράμματα την ιστορία τής ελληνικής επιχειρηματικότητας στην Αυστραλία.

Όμως, ο μετανάστης δεν είναι μόνο λαμπρός επιχειρηματίας και οικογενειάρχης, είναι και λαμπρός Έλληνας με παθιασμένη αγάπη για την πατρίδα του, το χωριό του, την πίστη του και τον πολιτισμό του.

Ο Έλληνας μετανάστης, μετά την οικογένεια ίδρυσε το σωματείο τής ιδιαίτερης πατρίδας του, μετά εργάστηκε και πλήρωσε για την εκκλησία του, για το απογευματινό σχολείο των παιδιών του και ενίσχυσε με τον ιδρώτα και τον οβολό του κάθε φιλανθρωπικό και πολιτιστικό έργο.

Παρά τις μεγάλες επιτυχίες των νεομεταναστών στον επιχειρηματικό τομέα, θα πρέπει να αναφέρω ότι ο δρόμος προς την επιτυχία και τον πλούτο δεν ήταν στρωμένος με ροδοπέταλα. Οι παγίδες τού χρήματος κατέστρεψαν επιχειρήσεις, διέλυσαν γάμους, πλήγωσαν αθώες παιδικές ψυχές.

Η πιο επικίνδυνη παγίδα ήταν ο τζόγος για τους αθώους νεαρούς μετανάστες που από χαρτοπαιξία γνώριζαν μόνο την «πρέφα» ή την «ξερή» στο καφενείο και στην χειρότερη περίπτωση αν έχαναν πλήρωναν τους καφέδες.

Στην Αυστραλία, όμως, τους περίμεναν τα καφενεία και οι επαγγελματίες χαρτοπαίκτες θαμώνες τους με ανοικτές αγκάλες...

Θυμάστε το τραγούδι τού Νταλάρα, «Ένα δωμά, επτά νομά;», αυτή ήταν η ζωή των νεομεταναστών που ήρθαν στην Αυστραλία και ζούσαν μόνοι μοιραζόμενοι ένα δωμάτιο με άλλα τρία ή και τέσσερα άτομα. Μίζερη ζωή να μοιράζονται με άλλους δέκα ενοικιαστές σ' ένα σπίτι την κουζίνα, το ψυγείο, το λουτρό και την τουαλέτα...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ